

גליזן היכל מזדהרא"ש

מזוהרתו של רבינו הקדוש מזוהר"ן מברסלב זי"ע ותלמידיו הקדושים

גליון ל"ח • פרשת מטות תשפ"ב

משיחות מו"ר הרה"צ שליט"א

מסודר של
מוזן מזוהרא"ש זי"ע
כנשיאות מו"ר
הרה"צ ר' יצחק שמואל אהרן
לעזער שליט"א

מכתב לשכת

ממכתבי מו"ר הרה"צ שליט"א
מהשנים הקודמות

עוד חריטה של בטול

יום ו' ערב שבת קדש לסדר מטות [בארץ ישראל] פנחס [כהן לארץ]

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכינתו תמיד.

השבוע קורין פרשת מטות [בארץ ישראל] ופרשת פנחס [בחוץ לארץ], ויש לרמז בענין הקשר בין שני פרשיות אלו, על פי המבאר בכל מקום (עין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"ב ועוד) שעקר מעלתו של אדם שיכול לבטל את עצמו לגמרי אליו יתברך, להיות כמו אפס ואין ממש, ואז מקבל כוח עצום ללחם מלחמות ה', ולגלות אור השכינה הקדושה בכל העולם כלו, בלי שום פחד ויראה כלל, וכמו שעשה פנחס קנאה, שמסר את נפשו על קדשת שמו יתברך, ולא הסתפל על כבוד עצמו כלל, ואז זכה לבכרית כהנת עולם מאת השם יתברך, הנקרא 'בריתי שלום', עד שהוא חי וקיים לנצח, כי פנחס זה אליהו; נמצא שעקר כוחו של אדם, כשיכול להיות בבחינת 'מטות', הינו להטות ולהכניע עצמו לגמרי עד אין ואפס ממש, ואז הוא מקבל כח כמו פנחס זה אליהו, והוא חי וקיים לנצח, ועל כן עקר עבודתנו צריכה להיות לבטל עצמיותנו וישותנו לפניו יתברך לגמרי, שדבר זה נעשה על ידי רבוי תפלה והתבודדות (וכמבאר בדברי רבנו ז"ל הנ"ל), שעקר הוא 'בטול', ואי אפשר להגיע לידי בטול, כי אם על ידי התבודדות וכו', עין שם, כי בכל מלה שאדם מדבר אל השם יתברך, הוא חורט עוד חריטה של בטול בתוך נפשו, עד שבכרבות הזמן זוכה לבטל ישותו לגמרי, ויהיה כאפס וכאין ממש, ואז יקבל כוחות עצומים מלמעלה, לנצח כל מלחמותיו, ולעלות אל כל השגותיו, אשרי מי עוסק בתפלה ובהתבודדות תמיד.

אחי ורעי היקרים! אנחנו נמצאים עכשו בתוך ימי בין המצרים הקדושים, שהם ימים מסגלים מאד להתקרב אל השם יתברך, ועקר ההתקרבות הוא על ידי עבודת הפטול הנ"ל, הבאה מרובי תפלה והתבודדות, וככל שאדם מרבה לדבר אל השם יתברך בימים אלו, הוא עושה קו ואכסניא אל השכינה הקדושה, ומעלתו גבוה מאד, עד שיזכה לבנות את בנין המחיו שלו, שהוא בנין בית המקדש, וזוכה לנחמה כפולה ונאלה שלמה מתוך כל צרותיו, וזכנו השם יתברך להגיע לכלל זה ולראות בקרוב בנחמת ציון וירושלים, אמן.

המאחל לכם שבת שלום ומקרב!

תוריד את הראש ותגיד מלה טובה

לא יחל דברו

האדם צריך תמיד לשמור להשתמש עם הפה שלו לדבר רק דיבורים טובים, ודיבורי התחזקות, אמונה ובטחון, מלאים בשמחה וחייה.

בתחילת פרשתנו מרמז למוד זה, "איש כי ידור נדר לה" ... "לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה" - שאדם צריך לקיים את נדריו שהוא נודר ולעשות בדיוק מה שהוא אמר. כותב הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע בספרו נועם אלימלך, שהמילים "ידור נדר" זה מלשון לדור - דירה, שאדם צריך לדור אצל השם, ולדעת שהוא עם השם כל הזמן, לחיות בצל השם יתברך תמיד.

ואיך באמת זוכים לזה - להיות עם השם בכל זמן ועת?

מבאר הרבי רבי אלימלך - לזה זוכים על ידי - "לא יחל דברו" - שלא יעשה את דיבורו חלין.

על ידי שאדם מדבר תמיד דיבורים טובים, ומקיים "לא יחל דברו" - אינו עושה דיבוריו חלין, אלא הוא תמיד מנסה לקדש את דיבורי פיו, יש לו תמיד איזה דבור טוב - אם זה דבור של תורה, שמתמיד הרבה בתורה, או שהוא מדבר תמיד ומפרש שיחתו הקדוש ברוך הוא, וכן איזה דבור של צדקה - של התחזקות, בינו לבין חברו, בינו לבין אשתו, תמיד יש לו מלה חיובית!

כמה יפה הוא לאדם שתמיד הוא מנסה להוציא מהפה שלו מלה חיובית, איזה התחזקות, דבור טוב, מחמאה, דבור שיחיה את האחר, וכן איזה חינה, איזו שמחה, זו העבודה של האדם!

זה קדשת הדבור, זה "לא יחל דברו" -

אינו עושה דיבורי חלין, חל- דבר שהוא ריק מן הקדושה, אם האדם נזהר כן תמיד לקדש את הדבור, זה נותן לו את הכח לזכות למה שנאמר בהמשך הפסוק - "ידר נדר לה" - הוא מתחיל לדור אצל הקדוש ברוך הוא.

במקום אחר מפרש הרבי רבי אלימלך זי"ע (לקוטי שושנה שבסוף ספר נועם אלימלך), על הפסוק "שמחה לאיש במענה פיו", ש"מענה" זה לשון של 'מעון' ודירה, איזו שמחה זו לאדם שהמעון והדירה שלו היא בפה שלו, הוא תמיד מחפש להתקרב להקדוש ברוך הוא על ידי דיבורי פיו, כי זו הדרך!

להטות את הראש

אנו מתחילים בפרשת השבוע, שמשנה רבנו מדבר אל "ראשי המטות" - אפשר לרמז פה את העצה איך לזכות למה שאמרנו, שמי שיכול להטות את הראש, להוריד ולהכניע את עצמו הוא יכול לדבר דיבורים טובים.

כי בודאי יש לאדם יצר הרע גדול מאד, הו לפספס הזדמנות לומר דיבורים טובים ומחיים, והו פו לומר בקרת, לחברים לאשתו וילדיו, זה נסיון גדול, צריכה האדם להקדים לזה את ענין "ראשי המטות" - להטות את הראש, להכניע את עצמו, לחפש כל מיני דרכים להגיד מלה טובה, זה יביא אותו לכל הקדושה, וזכך שיקיים בו "ידר נדר לה" - הדירה שלו תהיה אצל הקדוש ברוך הוא, הוא תמיד יהיה קרוב וסמוך אל הקדוש ברוך הוא, ויתקיים אצלו "שמחה לאיש במענה פיו" - הוא יהיה תמיד בשמחה, משום שהמעון והדירה שלו הם אצל השם יתברך על ידי דיבורי ומענה פיו.

לפעמים יש לי מרץ חזק ולפעמים אני ב'דאון', האם אני מאזן נפשית?

אני בן עשרים ושתיים, סטודנט, ובתקופה האחרונה אני מרגיש שנויים חזקים במצב רוחי - לפעמים אני ב'דאון' חזק מאוד, ולפעמים נכנס בי מרץ מוזר. אני לא יודע איך להתמודד עם זה ואני מרגיש שמשוהו בנפש שלי התערער. מה אפשר לעשות כדי לאזן את עצמי?

בעזרת השם ותכרה, יום ג' לסדר תולדות כ"ה חשוון ה'תשע"ד

שלום וברכה אל ... נ"י

לנכון הפלתי את מכתבך.

אתה צריך לדעת שהחיים של האדם בזה העולם לא קלים, על כל אחד עובר משברים וגלים עליות וירידות וכו' וכו', ואשרי מי שמחזיק מעמד, ומובא (זהר הקדמה ד.) מאן מנכון די חשוכא מהפכן לנהורא, וטעמין מרירא למתקא, עד לא יתון הכא. מאן מנכון דמחכאן בכל יומא לנהורא דנהיר וכו' מאן דלא מצפה דא בכל יומא בההוא עלמא, לית ליה חולקא הקא; [מי מכם יכול להפך את החשך לאור ואת המרירות למתיקות עד שלא יבא לעולם הבא וכו', מי מכם שמחכה בכל יום לאור הגנוז שיתגלה בעולם וכו', מי שלא יכול להראות את זה בעולם הזה, אין לו חלק בעולם הבא] מפל זה רואים מעלת האדם שאפלו שעובר עליו כל מיני חשכות ומרירות וכו' וכו', אף על פי כן הכל הוא מהפך לטובה, אשרי לו בזה ואשרי לו בבא.

תהיה השמחה מצויה אצלך, כי אין טוב מזה, ועל ידי שמחה מתרחב הלב ויכולים אחר כך לדבר אל הקדוש ברוך הוא, ולספר לפניו יתברך את כל אשר עם לבבו בתמימות ובפשטות גמורה, כי מה שאין האדם מתחזק לדבר אל הקדוש ברוך הוא, הוא מפני שנופל על לבו עצבות ומרירות ודכאון, אבל תכף ומיד שמכריח את עצמו להיות בשמחה, אזי נפתח לבו לדבר אל הקדוש ברוך הוא.

ולכן אתה צריך לדעת ששום דבר לא חסר לך וכו', אתה לא מערער בנפשך חס ושלום כמו שנאמר שאתה מדמה לעצמך, אלא לכל אחד יש לו את הירירות והעליות שלו, והעקר להרגיל את עצמו לדבר אל הקדוש ברוך הוא בשפת האם שלו, ולהתחזק באמונה פשוטה בו יתברך, וכתוב (משלי כ"ח) "איש אמונות רב ברכות", מי שחזק באמונה פשוטה בו יתברך, על ידי זה ממשיך על עצמו ברכות והצלחות.

ולכן תראה ששום דבר בעולם לא יוכל לשבר אותך, רק חזק ואמץ באמונה פשוטה בו יתברך אשר דבר גדול דבר קטן לא נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון, ואז תחיה חיים נעימים חיים מאשרים, כי מי שחזק באמונה בהקדוש ברוך הוא, יודע ועד אשר מלא כל הארץ כבודו, ואיהו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין, על ידי זה כל החיים שלו משתנים לטובה.

אשרי מי שזוכה להגיע לאמונה ברוחה ומזככת שדבר גדול דבר קטן לא נעשה מעצמו אלא הכל משגח ממנו יתברך, שאז החיים שלו חיים אחרים לגמרי.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

האם אתה שומע מה הוא אומר!?

יום אחר יום, שבוע אחר שבוע, עומד ה'יה' הקסיד רבי שמואל דוד יונגרייז זצ"ל ברחובות העיר, בחם ובקר, בשלג ובגשם, התרוצץ בין אנשים ובנעימה מתוקה הצייע: "מי שרוצה לקבל מתנה שימתן פרוטה לצדקה" ... נגונו המתוק גרם לאנשים רבים מאד לקחת מידי את הקנטרסים הקדושים, והרבה נשמות חזרו לכור מחצבתם בזכותו. עוד רבות בשנים יזכר בין שורות חסידי ברסלב כדמות פלאית, "המפיץ הגדול" הוא מכנה, גם צדיק גדול היה - שמירת העינים שלו בעת שמלא את התפקיד הקדוש שלו היתה ספר מוסר חי.

מטבע הדברים, כשעמד בחזית להציל את נשמות ישראל ברחובה של עיר, לא מן הנמנע היה שיקבל בזיונות ויעבר שפיקות דמים, אך בדרך כלל היה הקסיד הצדיק מגיב לכלם בשתיקה ארפה ומתמדת, לא עונה, לא מגיב, לא מצטדק.

אך היו אלו פעמים נדירות שכן הגיב, כשהמתלוצץ התורן הגדיש את הסאה לגמרי, עלב ודקר את לבו יותר מדי, היה רבי שמואל דוד מצדד לימינו, כאילו עומד שם מישוהו, מצביע ואומר בלחישתו: האם אתה שומע מה שהוא אומר? האם אתה שומע מה שהוא אומר? כמובן, שהנהגה זו לא תרמה רבות לאמון בשפיותו, המבזים המתחכמים משכו בכתיפיהם והמשיכו בדרךכם, מבלי לנסות להבין יתר על המדה.

אך היה אחד שהתעקש מאד: מכרח אני לדעת למי דברתי, ומה אמרת לו!

ענה לו ר' שמואל דוד בתמימות גדולה: פונה אני למי שעומד פעת לימיני, הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, הוא ולא מלאך, כמו שאמר דוד המלך "כי יעמד לימין אביו" (תהלים קט, לא), אם הנך מבזה אותי, דע לך שאינך אלא מבזה את הקב"ה! זה מה שאני אומר בכל פעם: "האם אתה שומע מה שהוא אומר?" מדבר אני אז אל הקדוש-ברוך-הוא...

הדברים יצאו מפיו בתמימות כזו, עד שהלה התחרט מאד, ובקש בכל לבו שישלח לו על טפשותו. סלח רבי שמואל דוד ליהודי זה ומיד פנה הלאה לתפקיד, לגלות לעוד יהודי את האור...